

**ΚΑΠΟΤΕ.... ΣΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ– Σχολικές ανάπαυλες και κάποιο ευτράπελο.**

*Στη μνήμη μας, η ζωή στο χωριό είναι συνυφασμένη με τη ζωή στο σχολείο. Έξι ημέρες την εβδομάδα με καθημερινή εκεί παρουσία μας δεν ήταν και λίγος χρόνος, ώστε οι περισσότερες αναμνήσεις μας να στρέφονται γύρω από αυτό. Σε αυτή τη σκληρή υποχρεωτικότητα αναζητούσαμε πάντα κάποιες στιγμές ανάπαυλας πέρα από τις καθιερωμένες σχολικές αργίες των Χριστουγέννων και του Πάσχα, των Τριών Ιεραρχών και της Πρωτομαγιάς.*

*Μια τέτοια ήταν και η ημέρα που θα ερχόταν ο Επιθεωρητής. «Αύριο θα έρθει ο κος Επιθεωρητής. Να είστε καλά διαβασμένοι» μας προειδοποιούσε ο δάσκαλος μη τυχόν και τον εκθέταμε και προσπαθούσαμε - τουλάχιστον όσοι διαβάζαμε - να τον βγάλουμε ασπροπρόσωπο. Μπορεί να ήταν δύσκολη για εκείνον αυτή η ημέρα (μια ημέρα αξιολόγησης) αλλά για εμάς ήταν σχεδόν αργία. Ούτε φωνές, ούτε ξύλο, ούτε το αυστηρό βλέμμα του πάνω μας που σου πάγωνε το αίμα. Αποκτούσε ο ίδιος μια πρωτοφανή ηρεμία και μόνο εκείνη η χοντρή σα δάκτυλο φλέβα στο λαιμό του τινάζοταν καμιά φορά και πρόδιδε τον κρυφό και πνιγρό εκνευρισμό του. Όμως ως εκεί! Θα μπορούσαμε να χαζεύουμε χωρίς τις βροντερές φωνές του και τις επικρίσεις του, να διαβάσουμε ξένοιαστα τα μαθήματα της επομένης ώστε να μη χάσουμε τον πολύτιμο απογευματινό μας χρόνο και να μην έχουμε κάθε στιγμή το φόβο μη μας «σηκώσει στον πίνακα».*

*Αλλά την επομένη όλα γυρνούσαν στη γνωστή κανονικότητα. Η ηρεμία της προηγούμενης είχε χαθεί, η εξέταση γινόταν κανονικά και η βέργα έσπαζε από την οργή του σε δέκα κομμάτια. «Μήτσο να φέρεις πιο γερή αυτή τη φορά» παράγγελνε στο Χριστόπουλο που είχε την ευθύνη της. Δεν μας έμενε λοιπόν τίποτε άλλο από το να περιμένουμε με λαχτάρα μια ημέρα που, αν και θα ήμασταν στο σχολείο, θα ήταν λιγότερο βασανιστική.*

Μια τέτοια ημέρα κάθε χρόνο ήταν και αυτή που θα κόβαμε τα ξύλα που μας προμήθευε το δασαρχείο ως καύσιμη ύλη. «Αύριο δε θα κάνουμε μάθημα. Θα κόψουμε ξύλα» ανακοίνωνε ο δάσκαλος και ήταν για μας το πιο χαρμόσυνο γεγονός. Το παιχνίδι θα άρχιζε ευθύς μετά το μεσημεριανό φαγητό μιας και δε θα είχαμε το διάβασμα της επομένης. Όμως το άλλο πρωί, η αγωνία μας έφτανε στο έπακρο μέχρι να ακουστεί από τα Παλιούρια το βαρύ μούγκρισμα της «κορδέλας» (εκείνο το τρακτεράκι με την πριονωτή ταινία στην καρότσα), ανησυχώντας μην τυχόν κάτι στραβώσει την τελευταία στιγμή και αντί για γιορτή αρχίσει το μάθημα με επαναληπτικά μαθήματα. Όμως ευτυχώς, ποτέ δεν πήγε κάτι στραβά και «ουφ!» ακούγαμε με αγαλλίαση το αγκομαχητό της μηχανής να πλησιάζει, όλο να πλησιάζει.

Εκείνη την ημέρα σχηματίζονταν δύο ομάδες: μία αυτών που θα κουβαλούσαν τα ξύλα και μία αυτών που θα τα τακτοποιούσαν στο «υπόγειο». Το υπόγειο δεν ήταν τίποτε άλλο από έναν σκοτεινό κενό χώρο κάτω από το ξύλινο δάπεδο ύψους το πολύ 80 εκ. Εκεί, σαν αίλουροι σερνόμασταν για να «ντανιάσουμε» τους σωρούς από τα κομμένα ξύλα σε κυβικούς σχηματισμούς, χωρίς να φοβόμαστε ποντίκια και φίδια, γιατί ο δάσκαλος πάντα προνοούσε να ρίξει τα κατάλληλα φάρμακα. Άλλωστε η κοπή γινόταν συνήθως φθινόπωρο που η εμφάνιση ερπετών ήταν αρκετά περιορισμένη. Όλοι θέλαμε να πάμε στο υπόγειο, είτε γιατί το βρίσκαμε λιγότερο κουραστικό, είτε γιατί ευελπιστούσαμε κάποιας καλής ευκαιρίας να ικανοποιηθούν οι νεανικοί μας οφθαλμοί. Από τις χαραμάδες του ξύλινου σανιδώματος ή την ανοιχτή τρύπα κάποιου ρόζου του πατώματος, με κάθε άνωθεν κοριτσίστικο βηματισμό, ξεδιπλωνόταν ένας κόσμος ιδιαίτερα αισθησιακός!

Όμως και τα κορίτσια, προφανώς για να ξεκουραστούν, θέλανε να κατέβουν στο υπόγειο. Τότε λοιπόν γινόμασταν εμείς οι κουβαλητές, κάνοντας επίδειξη ισχύος κουβαλώντας όσο μεγαλύτερο φορτίο μπορούσαμε, πιστεύοντας ότι – ανάλογα με εμάς - μας παρακολουθούσαν κρυφά. Και στο τέλος αυτής της κοπιαστικής αλλά απόλυτα ευχάριστης εργασίας, κατάμαυροι,

σαν γυφτάκια, από τη σκόνη και το πριονίδι, με πόνο παίρναμε το δρόμο για το σπίτι να προετοιμαστούμε για την επόμενη ημέρα.

Κάποια άλλη φορά δεν έγινε μάθημα γιατί μας επισκέφτηκε το Θηλέων Λύκειο της Αταλάντης. Ακόμη τότε δεν υπήρχαν τα μικτά σχολεία και οι κορασίδες του λυκείου – πραγματικές γυναίκες στα μάτια μας – ήρθαν σαν Αμαζόνες που αντί για πόλεμο έφερναν δώρα. Στυλό, μολύβια, τετράδια, μπλοκ ιχνογραφίας για τα παιδιά, μια μπάλα ποδοσφαίρου για τα αγόρια, μια μπάλα του βόλεϊ για τα κορίτσια με το ανάλογο δίκτυ (φιλέ), μία τρόμπα, και μια μηχανής προβολής slides για το δάσκαλο. Κάθε κοπέλα κάθισε στο ίδιο θρανίο με ένα παιδί και το ρωτούσε σχετικά με την πρόοδό του, τους στόχους του και τις επιθυμίες του. «Τι θες να γίνεις όταν μεγαλώσεις;» με ρωτά μία τους που κάθισε πλάι μου. «Πολιτικός μηχανικός» απαντώ μη γνωρίζοντας ακόμη τις διαφορές των ειδικοτήτων. «Είσαι καλός μαθητής;». «Καλός». «Τότε θα γίνεις» απαντά με βεβαιότητα.

Γρήγορα εκείνη η μπάλα του βόλεϊ χρησιμοποιήθηκε ως μπάλα ποδοσφαίρου και τερματίστηκε άδοξα ο ρόλος της και εκείνη η μηχανή προβολής έγραψε τη δικής της ιστορία:

Σε κάποιο μάθημα Φυσικής ο δάσκαλος θέλησε να μας δείξει κάποια slides, αλλά αντιμετώπισε σημαντική δυσκολία στο να θέσει τη μηχανή σε λειτουργία. Ίδρωνε και ξεΐδρωνε, μα αποτέλεσμα μηδέν. Ο Γιάννης ο Μηνάς, αν και ο χειρότερος μαθητής (αλήθεια πόσες βέργες είχαν σπάσει πάνω του!) διέθετε κάποιες γνώσεις ηλεκτρολογίας. Ήταν η εποχή των πειρατικών σταθμών και του δικού μας «Μαύρου πάνθηρα» και φαίνεται είχε εντυφλήσει από νωρίς στο θέμα. «Κύριε να βοηθήσω;» τολμά να εκστομίσει και εισπράττει μονομιάς το αυστηρό και επικριτικό βλέμμα του δασκάλου. Σε λίγο, βλέποντας το δάσκαλο να αγωνίζεται ανεπιτυχώς παίρνει το θάρρος και ξαναρωτά. «Γιάννη σταμάτα γιατί θα τις φας» απαντά οργισμένος ο Γεωργίου. Μετά από πολλές ανεπιτυχείς προσπάθειες ο δάσκαλος παραιτήθηκε. «Σήκω βρε Γιάννη να δω τι μπορείς να κάνεις κι εσύ» του λέει απογοητευμένος. Ο Γιάννης σηκώνεται με άνεση, πλησιάζει τη μηχανή και σε δευτερόλεπτα βλέπουμε το

μαγικό φωτεινό τετράγωνο που από ώρα ήταν ακινητοποιημένο, να διαδέχεται τις πολύχρωμες εικόνες.

Και τότε συνέβη αυτό που κανένας δε θα μπορούσε να φανταστεί: αντί για τα εύσημα, ο Γιάννης εισέπραξε το ξύλο της χρονιάς του. «Πιάσε τη βέργα» διατάζει ο δάσκαλος. Στην αρχή ο άμοιρος το πέρασε για αστείο και χαμογέλασε, όπως όλοι μας. «Γιάννη πιάσε τη βέργα σου είπα!» ωρύεται ο Γεωργίου και σε λίγο, ολότελα παγωμένοι, βλέπουμε το Γιάννη με απερίγραπτη περηφάνια και υπομονή να δέχεται ανέκφραστος τις βουρδουλιές. «Το έχασε ο δάσκαλος» συλλογιστήκαμε μη μπορώντας να εξηγήσουμε την αιτία της οργής του. Θα μπορούσε η πληγωμένη περηφάνια του να τον οδηγούσε σε τόση αδικία; Όχι, αδύνατον! Τότε τι; Τι προξένησε αυτόν τον παραλογισμό;

Γρήγορα έγινε αντιληπτός ο συλλογισμός μας από την έκδηλη απορία του προσώπου μας. Και η εξήγηση του δασκάλου αποστομωτική: «Δεν μπορώ να δεχτώ με τίποτα ένα τέτοιο μυαλό να χαραμιστεί λόγω της τεμπελιάς του». Και γυρνώντας στο Γιάννη: «Κηφήνα! Κηφήνα! Καταστρέφεις ότι πολυτιμότερο σου έδωσε ο Θεός! Ντροπή σου!». Δεν ξέρω αν τελικά προσβλήθηκε ή ένιωσε υπερήφανος ο Γιάννης μετά από αυτό, αλλά «το ξύλο που βγήκε απ' τον Παράδεισο», σε όλη τη σχολική του διαδρομή, δεν τον έκανε καλύτερο μαθητή. «Τις έτρωγε» πάντα και γεροδεμένος καθώς ήταν, κοιτούσε ευθύβολα και ανέκφραστα το δάσκαλο, σα να του λέει «βάρρα, δε με πονάς, δε σε φοβάμαι», οργίζοντάς τον όλο και πιο πολύ ώστε να τον χτυπά με μεγαλύτερη μανία, όπως οι δεσμοφύλακες σε άλλους καιρούς.

Αυτή η υπερβολή του δασκάλου ήταν που μας έκανε να περιμέναμε με αγωνία αυτές τις ελάχιστες στιγμές σχολικής ξενοιασιάς. Ίσως να ήταν ένα από τα αρνητικά σημεία του μέσα στα τόσα θετικά που είχε. Ας μην τον αδικούμε. Η πορεία μας απέδειξε την επιτυχία του ρόλου του.

Συνεχίζεται.....